

VÁLYI NAGY GÉZA VERSEI

KRASZNAHORKA

Andrássyak: zordon, büszke vára
Bástyáidon török síp zokog, —
Kuruc harcok, dicsőség emléke
Ékesíti ódon homlokod!
Itt álmodik a jóságos úrnő;
Holtában is — tán hevül, eped:
Földöntúli szerelem varázsa
Lengi körül a lezárt szemet . . .
Itt minden holt tárgy: kard, zászlóselyem:
Komor, beszédes jel: történelem! . . .

IPOLYSÁG

Itt vagy Te is; kis «palóc főváros»
Édesanyád áldott kebelén, —
Némán túrted kínzó rabigádat,
Lelked szirt volt: dacos és kemény! . . .
Rád borult a kísértések éje:
Üldözték a három színt, a dalt,
S oltárodnál — mégis Madách nyelvén
Kérted Istent: «áldd meg a magyart!»
Drága testrészt — Te legelső voltál,
Ki a vérző törzssel összeforrtál . . .

MUNKÁCS

Nekünk állsz őrt Te is — védőpajzsunk;
Észak ormán, véres Végeken —
Országszerző, Álmos hadi népe
Itt pihent meg győzedelmesen . . .
Vivhatatlan bástyáid mélyéről
Legendák és mondák ezre szállt, —
Glóriával itt övezte hírnév
Hős védőjét: Zrínyi Ilonát! . . .
Börtön voltál: bitorlók alatt, —
Ma szebb jövőd hajnala hasad! . . .